

Včera, v předvečer mých sedmdesátin, jsme se vypravili s Klubem Seniorů na výlet. Jeho součástí byla taky exkurze do výroby dezertů Marlenka, kousek za Frýdkem. Po absolvování prohlídky frýdeckého zámku a basiliky minor jsme se konečně „vylodili“ před halou s velkým nápisem „Marlenka“ na štítě.

Ve vstupní hale závodu už na nás čekala ochutnávka jejich výrobků; teď jsme pochopili rozdělení na dvě skupiny po čtyřiceti důchodcích: na dlouhém stole byly odpočítané hromádky jednotlivých druhů tak, aby se na každého dostalo od každého po jednom kousku. Po výkladu o historii závodu a shlédnutí videa jsme se vydali na vlastní exkurzi s tím, že po skončení prohlídky si může každý koupit výrobky továrny podle chuti za ceny nižší, než v běžném obchodě.

Prošli jsme chodbou kolem šaten a dalších pomocných pracovišť a vyšli z objektu ven. Kolem vlastní automatické linky jsme šli po kovovém roštu a nahlíželi hermeticky utěsněnými okny do prostoru výrobní linky. Pohled to byl fascinující: nepřetržitý pás těsta prošel pecí, pak se rozřezal na jednotlivé čtverce, ty byly automaticky opatřeny příslušnou vrstvou náplně a opět automaticky položeny na sebe.

Jenom boční stěny složeného dezertu potírala ručně pěkná děvčata, celá v bílém. V dalších metrech linky byly hotové „skládanky“ zase automaticky posypány drobenkou z ořechů, polity čokoládou a posléze zabaleny do krabic. Ty pak zase automatický stroj balil po několika kusech do fólie.

Na konci linky jsme viděli, jak se palety s krabicemi vyvážejí do expedice, neboť firma nemá sklady hotových výrobků!! – všechno se okamžitě expeduje.

Cestou zpět podél výrobní linky už se náš průvodce uvolnil a k dobru přihodil pár historek, například o vzácných návštěvách známých herců a jiných veličin, ale taky třeba jaký dort vyrobili herci Bartoškovi k pětadesátým narozeninám. A tu pod vlivem uvolněné zábavy jsem vyhrkl: „A co dostanu já k mým zítřejším sedmdesátinám?“ „To jste měl nahlásit hned při příchodu!“ zněla odpověď našeho průvodce, všichni jsme se zasmáli a považovali extempore za ukončené.

Po příchodu do vstupního prostoru však náš průvodce „vyfasoval“ od prodavaček za pultem velkou krabici a se slovy „kde je ten náš jubilant?“ mě v chumlu důchodců vyhledal. Mé překvapení bylo veliké a dvakrát sladké; jen mne zamrzelo, že nikdo z našich nebyl dosti pohotový, aby fotograficky zachytil předání nečekaného dárku. Takže si nejsem jistý, jestli mi tuto epizodu bude vůbec někdo věřit, protože ještě než jsme dojeli domů, po dezertu se jen zaprášilo!! Ale vzpomínka zůstane, alespoň v mé paměti už navždycky.